

Το Μισιλιλίμ

Φεύγοντας από την Κορνοφωλιά για το Σουφλί περνάμε ένα μικρό ποταμάκι στα βόρεια του χωριού που το γεφυρώνει ο εθνικός δρόμος. Είναι ο καμηλοπόταμος, το τελευταίο όριο της προέλασης του ελληνικού στρατού τον Ιούλιο του 1913 όταν είχε αποβιβαστεί στην Αλεξανδρούπολη κατά την διάρκεια του Β' Βαλκανικού πολέμου και τραβούσε προς τα πάνω. Από το βορρά κατέβαιναν οι Τούρκοι καλύπτοντας το κενό των υποχωρούντων Βουλγάρων κι έτσι οι δυο στρατοί συναντήθηκαν στο μικρό αυτό ποτάμι της Κορνοφωλιάς.

Ο δρόμος τώρα ανηφορίζει και περνά από μικρά αυχένα ανάμεσα σε δυο μικρά υψώματα. Τεχνητά είναι στην κορφή τους τα υψώματα. "Τούμπες" όπως λέγονται εδώ, τύμβοι δηλαδή και όπως έδειξαν ανασκαφές των αρχαιολόγων σε παρόμοιους άλλους από τους εκατοντάδες που υπάρχουν στο θρακικό χώρο, πρέπει να ήταν τάφοι σημαινόντων προσώπων των αρχαίων θρακών. Η τοποθεσία αυτή λέγεται από τους ντόπιους "Μισιλιλίμ".

MILSELEM ήταν κατά την τουρκοκρατία, κατηγορία στρατιωτικών, κυρίως ιππέων, στους οποίους το κράτος παραχωρούσε χωράφια, σε έκταση τέτοια που ήταν αρκετή για τη συντήρηση τη δική τους και των οικογενειών τους. Υπηρετούσαν στις πολεμικές επιχειρήσεις και κατά τον 15ο αιώνα αποτελούσαν μεγάλο μέρος του τουρκικού στρατού.

Αν λάβουμε υπ' όψη μας ότι στην περιοχή αυτή είχαν βρεθεί ανάγλυφοι με τη λατρευτική μορφή του "Θράκα Ιπέα", ανιχνεύουμε ότι οι πρώτοι Τούρκοι κατακτητές έδωσαν την ονομασία Μισελίμ στους τύμβους λογαριάζοντας τους θαμμένους θράκες κάτι αντίστοιχο με τους δικούς τους ιπείς. Ίσως όταν γίνουν ανασκαφές και στην περιοχή αυτή μάθουμε τι κρύβουν πραγματικά αυτοί οι τύμβοι.

Από αυτό το διάσελο αντικρύζεις από απόσταση τριών χιλιομέτρων το Σουφλί να κατρακυλά τα σπίτια του απ' τις κορφές των δίδυμων λόφων του Αη-Λιά προς τον κάμπο του Έβρου με τα καρπερά χώματα και την πλούσια σοδειά. Αυτός ο κάμπος που τώρα απλώνεται μπροστά και δεξιά κάποτε ήταν γεμάτος από μουριές που με το πράσινο θάμπος τους μάγευαν τους ανοιξιτιάτικους μήνες τα μάτια των περαστικών. Γυμνωμένος πια από τους μωρώνες του στέκει ο κάμπος του Σουφλίου. Κόπηκαν τα παλιά δένδρα και τη θέση τους πήραν πιο αποδοτικές καλλιέργειες, τα ζαχαρότευτλα και το αραπεσίτι. Κόπηκαν οι μουριές γιατί μια πατροπαράδοτη πηγή ναπασχόλησης και πλούτου, η σηροτροφία, μαράθηκε κι αφέθηκε να σβήσει σιγά-σιγά. Γιατί η νέα εποχή με τις ανακαλύψεις της τεχνικής και της χημείας έφερε καινούριες ίνες και καινούρια υφάσματα με λίγο κόστος και φτηνές τιμές. Και μπροστά σ' αυτά το μετάξι δεν μπορούσε πλέον να ζήσει αυτούς που το δούλευαν. Κόστιζε πολύ και δύσκολα. πολύ δύσκολα έπιανε καλές τιμές.

Ένα μικρό καινούργιο εργοστάσιο/του Τσιακίρη/ έχει στηθεί εδώ και λίγα χρόνια πλάι στην παλιά τούμπα αριστερά από το δρόμο, που επιμένει να δουλεύει το μετάξι και να κατασκευάζει ωραία μεταξωτά υφάσματα. Μια από τις λίγες προσπάθειες των Σουφλιωτών που επιμένουν να συνεχίζουν την παράδοση προσαρμοσμένη στις ανάγκες του μέλλοντος.